

81.

L'ESFINX INTERIOR

Endevina o et devoro.

L'ESFINX sorgia un temps a l'hora violeta
del vespre, quan ressona tot trepig vagabund.
Barrant el pas als caminants, feroç, adreta,
proposava l'enigma amb un somriure immund...

Ara el vespre s'adorm, cansat, damunt la terra
i el vell monstre s'ha fos en la pols dels camins.
Nit enllà, qui camini vers la pau o la guerra,
no trobarà l'esfinx si no la porta dins.

—Si no sent, a les creus de la carrera dura
que dins la nostra ment segueix el pensament,
l'íntim espant de la teva presència obscura,
o monstre que tens ànima, o bèstia somrient

que muda, amb una immòbil mirada cristal·lina,
repeteixes l'enigma sempre renovellat!
Eternitat: ¿què fas d'aquell qui no endevina
i davant teu és com un ocell embuixat?—

Agost, 1941.